มูลนิธิชาวคริสต์ศาสนิกชนดั้งเดิมออร์โธด็อกซ์ในประเทศไทย
Православная Церковь в Таиланде (Московский Патриархат)

นักบุญเซอร์เกแห่งราโดเนียช

Преподобный Сергий Радонежский

Храм Живоначальной Троицы
на острове Пхукет
2014

В давние времена в России были огромные дремучие леса. Городов было мало, деревни и сёла находились далеко друг от друга. Люди жили в деревянных домах, пахали землю, охотились в лесах, ловили рыбу в реках и озёрах.

สมัยก่อน ประเทศรัสเซียมีป่าดิบขนาดใหญ่ เมืองยังมีขนาดเล็ก หมู่บ้านแต่ละแห่งตั้งอยู่ห่างไกลกันมาก ผู้คนอาศัยอยู่ในบ้านไม้ ชาวบ้านมีอาชีพทำเกษตรกรรม เข้าป่าล่าสัตว์ และหาปลาในแม่น้ำและทะเลสาบ

Недалеко от городи Ростова Великого жили хорошие добрые люди — Кирилл и Мария. Они были очень благочестивыми, любили Бога, старались всегда помогать бедным и ходили в церковь. Особенно они были ласковы к странникам, к бездомным. Они принимали таких нищих к себе, кормили, поили и оставляли у себя ночевать. У них было несколько детей — Стефан, Петр и Варфоломей. Мать заметила, что младший был особенным мальчиком с самого рождения, непохожим на других.

ไม่ไกลนักจากเมืองรอสตอฟอันยิ่งใหญ่ มีชายหญิงจิตใจดีงามคู่หนึ่งอาศัยอยู่ ชื่อว่าคิริลและมาเรีย ทั้งคู่มีจิตศรัทธาและรักพระเจ้า พวกเขาช่วยเหลือคนจนอย่างเต็มกำลังและไปโบสถ์เป็นประจำ พวกเขามักจะอ่อนโยนกับคนแปลกหน้าและคนเร่ร่อน ด้วยการให้อาหาร น้ำดื่ม และให้ที่พักพิง เขาทั้งสองมีบุตรสามคนนามว่า สเตฟาน ปีเตอร์ และวารฟาลาเม ผู้เป็นแม่ได้สังเกตว่าวารฟาลาเมบุตรคนเล็ก มีบางอย่างพิเศษมาแต่กำเนิดซึ่งแตกต่างจากพี่ชายทั้งสอง

เมื่อครั้งวารฟาลาเม (นักบุญเซอร์เกีในเวลาต่อมา) มีอายุได้ 7 ขวบ ก็ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนซึ่งอยู่ใกล้โบสถ์พร้อมกับสเตฟานพี่ชายของเขา ชาวรัสเซียในเวลานั้นศรัทธาในพระเจ้า ชอบทำพิธีทางศาสนานานๆ ขับขานบทเพลงอย่างดี และสอนลูกหลานโดยใช้บทลาวนาและบทสดุดี การเรียนเบื้องต้นในสมัยนั้นไม่มีรูปภาพหรือโคลงกลอน ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปไม่ง่ายนัก ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นผู้ดูแลโบสถ์ที่ชอบลงโทษเด็กที่ไม่ตั้งใจเรียนอย่างเข้มงวด โดยมักจะให้ไปคุกเข่าที่มุมตึก เด็กๆ จึงอับอายเวลาถูกเพื่อนๆ หัวเราะ เด็ก ๆ ที่อ่านพระวาจาพระเจ้าได้ไม่ดีก็จะทำให้พ่อแม่ไม่สบายใจ

Когда Варфоломею (будущему Сергию) исполнилось семь лет, его отдали вместе с братом Стефаном в школу. Школа эта была при церкви. В то время люди в России были очень богомольны: любили длинные церковные службы, хорошее пение и своих детей начинали учить с молитв и псалмов. Азбука тогда была без всяких картинок и стишков и учиться по ней было не так легко. Учителем обычно был дьячок и строго наказывал детей, которые плохо занимались. Часто ставил их в угол, на колени, и детям было стыдно, когда товарищи над ними смеялись, а родители очень огорчались, если дети их плохо умели читать Слово Божие.

Стефан учился хорошо, а маленькому Варфоломею грамота плохо давалась. Он старался всеми силами, даже плакал потихоньку ночью, так ему было грустно, что не дается ему эта трудная азбука. В свободное время мальчики, хотя еще и небольшие, но уже помогали своим родителем, чем могли. У боярина Кирилла было несколько лошадей, которых мальчики отводили в поле. Они с удовольствием садились верхом и гнали их в поле и обратно.
Однажды отец послал маленького Варфоломея одного в лес за лошадьми. День был жаркий, в поле пахло цветами и громко пели птички. Пришёл Варфоломей туда, где всегда паслись их лошади, и видит — нет их.
Стал мальчик искать, взбирался на пригорки, покрытые мелким березняком и ёлочками; выходил к озеру, где синела вода, отражая бегущие облака. Коней не видно! Мальчик даже устал, бегая и разыскивая лошадей. Но он не стал кричать и плакать, как другие дети, а только молился Богу, чтобы Он помог ему найти лошадок.

สเตฟานเป็นเด็กเรียนดี ในขณะที่เด็กน้อยวารฟาลาเมได้คะแนนไม่ดีในสมุดพก แม้เขาจะพยายามทำทุกวิถีทางแล้ว เวลาที่เขาเศร้ามากๆ ก็ถึงกับแอบร้องไห้ตอนกลางคืน เพราะการเรียนพื้นฐานนั้นยากเย็นสำหรับตน ในเวลาว่าง เด็กน้อยก็ชอบช่วยเหลือพ่อแม่ทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ แม้ว่าตัวเองยังเล็กนัก ขุนนางคิริลมีม้าหลายตัว พวกเด็กๆ จะต้อนม้าออกไปขี่ทุ่ง พวกเขามีความสุขมากที่ได้ขี่และต้อนม้าไปและกลับทุ่ง
อยู่มาวันหนึ่ง พ่อของเขาได้ส่งเด็กน้อยวารฟาลาเมเข้าไปในป่าคนเดียวเพื่อรับม้า วันนั้นอากาศร้อนมาก ดอกไม้ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลพร้อมกับเสียงนกร้องดัง เมื่อเขามาถึงที่ๆ ให้ม้ากินหญ้าเป็นประจำ เขาก็กลับไม่เห็นม้า เขาออกตามหา ทั้งปีนไปบนเนินเขาที่ปกคลุมด้วยต้นเบิร์ชเล็กๆและต้นสน เขาออกเดินไปยังทะเลสาบสีฟ้าสะท้อนให้เห็นถึงเงาของก้อนเมฆ แต่ยังคงไม่เจอม้า เด็กชายเหนื่อยจากการวิ่งตามหาม้า แต่มิได้ร้องโวยวายและร่ำไห้เช่นเด็กคนอื่นๆ แต่กลับสวดภาวนาต่อพระเจ้า ให้พระองค์ทรงช่วยให้เขาพบม้า

และทันใดนั้นที่ชายป่า วารฟาลาเมมองเห็นชายชราผมสีเทามีหนวดเครายาว ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน และถามเด็กน้อยว่า “...เจ้าเด็กน้อย เจ้าต้องการสิ่งใด เจ้าสวดภาวนาขออะไร” เด็กน้อยวารฟาลาเมม์ได้รู้สึกกลัวชายชราแปลกหน้าแต่อย่างใด กลับรู้สึกว่า ชายชรานี้ไม่ใช่นักบวชธรรมดา แต่เป็นนักบุญที่พระเจ้าทรงส่งมาช่วยเหลือเขา เขาจึงตอบชายชราไปว่า “ผมอยากเรียนดี ผมอยากที่จะเอาชนะบทเรียนพื้นฐานยากๆ เหล่านั้นได้ ขอท่านมาใกล้ๆ ผมเถิด เราจะได้สวดภาวนาด้วยกัน”

И вдруг на опушке леса увидел Варфоломей старичка, седенького, с длинной бородой. Старичок ласково улыбался.
— Что тебе нужно мальчик, — спросил он его, — о чем ты молишься? Маленький Варфоломей не испугался незнакомого человека. Он почувствовал, что это не простой монах, а святой, которого послал ему на помощь Господь.
— Я хочу хорошо учиться, мне нужно одолеть трудную азбуку, которая мне не даётся, — ответил мальчик.
— Стань рядом со мной, будем вместе молиться!

А когда они помолились, вынул старец из-за пазухи ящичек, взял оттуда кусочек просфоры, благословил ею Варфоломея и приказал съесть. А тут вдруг вышли и лошади на лужайку. Старец хотел проститься с Варфоломеем, но тот уговорил его пойти с ним домой. «Мои родители любят святых людей», — сказал мальчик. Дома после ужина, старец велел Варфоломею взять книгу и читать псалмы.
— Да я же не умею читать, — сказал чуть не плача Варфоломей.
Но старец открыл книгу и еще раз велел читать. Тогда мальчик, всегда послушный старшим, взял в руки псалтирь — и что же? Вдруг начал читать совсем хорошо и правильно. И все поняли, что это было Божье чудо. А родителям странник сказал: «Теперь он будет хорошо учиться и будет знать Священное Писание, а когда вырастет, многие придут нему и научаться от него заповедям Божиим».

หลังจากที่พวกเขาสวดภาวนาด้วยกันแล้ว ชายชราจึงนำกล่องเล็ก ๆ ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ หยิบปังศีลมหาสนิทมาอวยพรและสั่งให้วารฟาลาเม กิน ทันใดนั้น พวกม้าก็ออกมที่ทุ่งหญ้า ชายชราถึงเวลาต้องบอกลาเด็กน้อยวารฟาลาเม แต่เด็กน้อยขอให้ชายชรามายังบ้านของเขาก่อน โดยว่า “พ่อแม่ของผมรักคนที่ศักดิ์สิทธิ์” เมื่อชายชรารับประทานอาหารค่ำที่บ้านนั้นแล้ว ชายชราก็สั่งให้วารฟาลาเม หยิบหนังสือมาอ่านบทสดุดี วารฟาลาเมแทบร้องไห้ ตอบว่า “ผมอ่านไม่ได้แน่ครับ”
แต่ชายชราเปิดหนังสือและสั่งสำทับให้เขาอ่านอีกครั้ง แล้วเด็กชายซึ่งเป็นคนเชื่อฟังผู้อาวุโสก็หยิบบทสดุดีมาถือไว้ เกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้น เขาก็เริ่มอ่านได้อย่างดีและถูกต้อง ทุกคนจึงเข้าใจแล้วว่านี่เป็นอัศจรรย์แห่งพระเจ้า ชายชราพูดกับพ่อแม่เขาว่า “บัดนี้ เขาจะเรียดได้ดีและจะรู้พระคัมภีร์ เมื่อเขาโตขึ้น คนมากมายจะมาหาเขาและจะเรียนรู้พระบัญชาของพระเจ้าจากเขา”

ในคืนนั้น ชายชราค้างที่บ้านคิริลและมาเรีย จนวันรุ่งขึ้นเขาอวยพรให้ทุกคนแล้วก็จากไป จากนั้นมา วารฟาลาเมก็เริ่มเรียนดีขึ้น ในไม่ช้าก็ดีกว่าใครทั้งหมดในเพื่อนร่วมชั้น เขารักที่จะสวดภาวนาต่อพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และในวันถือศีลอด ทุกวันพุธและวันศุกร์ เขากินเพียงขนมปังและดื่มแต่น้ำเท่านั้น เขาเป็นคนเชื่อฟังและเป็นที่รัก เขาไม่เคยโกรธพี่ชายของเขาเลย ถึงแม้ว่าพี่ชายของเขาจะทำร้ายเขาก็ตาม เขาไม่เคยทำร้ายหรือด่าว่าใคร เขาอดทนอย่างถ่อมตัวและไม่ร้องไห้ เมื่อเขาพบเห็นคนที่ยากจนและเคราะห์ร้าย เขาจะให้ของที่มีอยู่ในมือทั้งหมดกับคนเหล่านั้น เมื่อเขายิ่งแก่ตัวลง ก็ยิ่งหมกตัวอยู่ในป่าเพื่อจะได้อยู่ตามลำพังและสวดภาวนาต่อพระเจ้า

Переночевал старец у Кирилла и Марии, на другой день благословил всех и ушел. А Варфоломей с того дня стал так хорошо учиться, что вскоре перегнал в школе всех товарищей. Он все больше и больше любил молиться Богу, в постные дни — в среду и пятницу — ел только хлеб и пил одну воду, всегда был послушным и ласковым. Никогда он не сердился на братьев, даже когда они его обижали, сам никого не обижал, не жаловался на других, все кротко терпел и не плакал. При виде бедного и несчастного отдавал все, что было под руками. И чем старше становился, тем больше его тянуло в лес, чтобы там быть совсем одному и молиться Богу.

Часто в то время уходили богомольные люди в дремучие леса, строили там себе избушки и целыми днями стояли на молитве. Вот и Варфоломею захотелось так уйти, но родители сказали: «Мы уже старенькие, не оставляй нас, поживи еще с нами». И он послушался и остался. Но через несколько лет сами родители захотели пойти в монахи, и Варфоломей смог тогда исполнить свое заветное желание. Брат его Стефан решил уйти вместе с ним.
Шли они дремучим лесом и вдруг увидели пригорок, который так им понравился, что они решили тут и поселиться. Стали рубить деревья, построили себе избушку, а рядом с ней маленькую церковь. Когда церковь была готова, оба брата пошли в Москву и просили митрополита освятить её. Митрополит послал к ним священника, и освятили церковь во имя Пресвятой Троицы.

ในสมัยนั้น คนที่ชอบสวดภาวนาจะเข้าไปอยู่ในป่าลึกมาก พวกเขาสร้างกระท่อมเองที่นั่นและยืนสวดภาวนาตลอดทั้งวัน วาฟรฟาลาเมจึงอยากไปบ้าง แต่พ่อแม่บอกว่า “พ่อกับแม่แก่แล้ว อย่าทิ้งเราไปเลย อยู่กับเราเถอะ” เขาจึงเชื่อฟังและและอยู่ต่อไป หลังจากนั้นไม่กี่ปี พ่อกับแม่ของเขาต้องการเป็นนักบวช ความปรารถนาของวาฟาลาเมจึงสมหวังได้ ส่วนสเตฟานผู้เป็นพี่ชายก็ตัดสินใจไปกับเขาด้วย
เมื่อพวกเขาเดินทางเข้าไปในป่าลึก ก็พลันพบกับเนินเขาเล็กๆ ที่ถูกใจ พวกเขาจึงตัดสินใจ
ที่จะอาศัยที่นั่น พวกเขาจึงตัดไม้มาสร้างกระท่อม และสร้างโบสถ์เล็กๆ ไว้ใกล้ๆ เมื่อโบสถ์พร้อมแล้ว สองพี่น้องจึงเดินทางไปที่กรุงมอสโคว์ เพื่อเชิญท่านมิโตรโปลิตันมาเสกโบสถ์ ท่านมิโตรโปลิตันจึงได้ส่งพระสงฆ์ไปเจิมโบสถ์และให้ชื่อโบสถ์ว่า “โบสถ์พระตรีเอกภาพศักดิ์สิทธิ์”

การใช้ชีวิตอยู่ในป่าลึกช่างลำบากยากเข็ญ ไม่มีถนน และไม่มีผู้คนมาเยือนพวกเขา มีเพียงปีเตอร์ผู้เป็นพี่ชายที่มักจะนำขนมปังมาให้อยู่เสมอ สเตฟานไม่สามารถใช้ชีวิตที่ยากลำบากแบบนี้ได้ เขาจึงบอกลาน้องชายและไปใช้ชีวิตอยู่ที่สำนักสงฆ์แห่งหนึ่งในมอสโคว์ วารฟาลาเมจึงเหลือตัวคนเดียว โดยมีพระสงฆ์มิโตรฟานก็มาประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ให้อยู่เรื่อยๆ ครั้งหนึ่งวารฟาลาเมบอกต่อพระสงฆ์มิโตรฟานว่าตนต้องการเป็นนักบวชและปฏิญาณตนเยี่ยงนักบวชว่าจะรักษาความบริสุทธิ์ เชื่อฟัง และสมถะ” พระสงฆ์มิตโตรฟานจึงปลงผมให้และขนานนามเขาใหม่ว่า “เซอร์เก”

Трудно было жить в дремучем лесу, дорог не было, никто к ним не приходил, кроме брата Петра, который время от времени приносил им хлеба. Стефан не выдержал такой жизни, простился с братом и ушёл в Москву, в один из тамошних монастырей. Варфоломей остался один-одинёшенек. Время от времени приходил к нему для совершения Божественных служб иерей Митрофан. Один раз Варфоломей сказал ему, что хотел бы стать иноком и дать монашеские обеты целомудрия, послушания и нестяжательности. Иерей Митрофан постриг его и дал ему новое имя — Сергий.

И еще несколько лет прожил Сергий один в лесу. Осенью шли дожди, шумели деревья, в трубе выл ветер. Зимой избушку заносило снегом под самую крышу. Кругом бродили дикие звери. Порой жутко становилось Сергию, но он молился день и ночь и молитвой гнал от себя страх.

หลายปีผ่านไปเซอร์กียังคงอาศัยอยู่ในป่า ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงฝนตก ต้นไม้มีเสียงดังกรอบแกรบ ที่ปล่องไฟมีเสียงลมโหยหวน ในช่วงฤดูหนาวหิมะตกปกคลุมบนหลังคาบ้านของเขา บริเวณรอบๆ มีสัตว์ป่ามากมายเดินเพ่นพ่าน บางครั้งเซอร์เกรู้สึกกลัวมาก แต่เขาก็ตั้งใจสวดภาวนาทุกวันทุกคืนเพื่อหนีจากความกลัว และเขาขับไล่ความกลัวโดยอาศัยการสวดภาวนานั้น

ครั้งหนึ่งเมื่อท่านนักบุญเดินเขาเดินออกไปที่ลาน ก็เห็นหมีตัวใหญ่อยู่ที่ระเบียง แต่ก็กลัวไม่กลัว ท่านเดินกลับไปบ้านพักนำขนมปังก้อนไปป้อนหมี เจ้าสัตว์ร้ายก็กินขนมปังแล้วหายกลับเข้าไปในป่า หลังจากนั้นไม่กี่วันหมีตัวนั้นกลับมาอีก ท่านก็ป้อนอาหารมันอีก เจ้าสัตว์ร้ายนั้นมาเยือนท่านนักบุญบ่อยๆ และเริ่มเชื่อง ว่ากันว่ามันหมอบอยู่แทบเท้าท่านเซอร์เกราวกับสุนัข

เมื่อเวลาผ่านไป ท่านเซอร์เกคุ้นเคยกับการอยู่ตามลำพัง ท่านรักทั้งเสียงและความเงียบของป่า ครั้นเมื่อผู้คนเริ่มได้ยินเรื่องราวของท่าน ก็เริ่มเข้ามาพักอาศัยอยู่ใกล้ๆ คนจำนวนหนึ่งเริ่มเข้ามาปลูกสร้างเรือนพักนักบวช (บ้านพักเล็กๆ สำหรับนักบวช) จำนวน 12 หลัง รวมถึงสร้างรั้วล้อมรอบเพื่อที่กันไม่ให้สัตว์เข้ามาได้ และกลายเป็นอารามสงฆ์ขึ้นมา

Однажды вышел Сергий на двор и видит — лежит у крыльца большой медведь. Не испугался страшного зверя преподобный, вернулся в келью, вынес краюху хлеба и накормил медведя. Зверь поел и скрылся в лесу. Но через несколько дней медведь снова появился, и Сергий снова накормил его. Стал зверь часто навещать преподобного и сделался совсем ручным. Его можно было гладить, и он лежал у ног Сергия, как собака.

Время шло, Сергий уже привык к своему одиночеству, полюбил шум леса и тишину его. Но вот люди услыхали про него, стали приходить и селиться невдалеке. Понемногу собралось несколько человек, поставили 12 келий (маленьких монастырских домиков), обнесли их забором, чтобы звери не забегали, и стала обитель.

Все эти люди назывались братьями, вместе молились, вместе работали. Сергий показывал во всем пример: сам и дрова рубил, и воду носил, и огород развёл, и плотничал. Когда собралось много иноков, уговорили Сергия стать их игуменом. Митрополит Московский посвятил Сергия в иереи, и стал он во главе своей обители, заботясь о своих иноках, как самый добрый отец. Все больше и больше иноков собиралось около преподобного. Построили новую большую церковь и много новых келий. Каждому назначил Сергий свое дело, никто не ленился, но все же монастырь был бедный. Часто не хватало даже хлеба, чтобы накормить всех монахов.

คนที่นี่ได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องกัน พวกเขาสวดมนต์และทำงานด้วยกัน ท่านเซอร์เกเป็นตัวอย่างของทุกคนในการทำงาน ทั้งตัดฟืน หาบน้ำ ปลูกผักและทำงานช่างไม้ เมื่อนักบวชมีจำนวนมากขึ้น ก็ขอให้ท่านเซอร์เกเป็นอธิการของนักบวช ท่านมิโตรโปลิตันแห่งกรุงมอสโคว์จึงอวยพรให้ท่านเป็นพระสงฆ์ ให้เป็นใหญ่ในสำนักสงฆ์นั้นซึ่งคอยดูแลนักบวชทั้งหลายดุจบิดาที่แสนดี นักบวชมากมายมารวมตัวแวดล้อมท่านมากขึ้นเรื่อยๆ จนต้องสร้างโบสถ์ใหญ่แห่งใหม่ขึ้น และสร้างเรือนพักนักบวชใหม่ขึ้นอีกหลายหลัง ท่านเซอร์เกมอบหมายให้แต่ละคนมีหน้าที่ของตน ที่สำนักสงฆ์ไม่มีใครเกียจคร้าน แต่ก็ยังคงมีความขาดแคลน บ่อยครั้งที่ไม่มีกระทั่งขนมปังเพียงพอที่จะแจกจ่ายให้กับทุกคน

ครั้งหนึ่ง เป็นเวลานานหลายวันที่โบสถ์ขาดแคลนอาหารการกิน ดังนั้นจึงมีนักบวชไปแจ้งท่านอธิการว่า “ถ้าถึงวันนี้เราไม่มีขนมปังกิน เราก็อยู่แบบนี้ไม่ได้ เราต้องไป” ท่านนักบุญเซอร์เกจึงบอกพวกเขาว่า “ช้าก่อน เรามาสวดภาวนาต่อพระเจ้าเถิด เพื่อพระองค์จะประทานอาหารแก่เรา” ทุกคนก็ยืนขึ้นสวดภาวนา ทันใดนั้นก็ได้ยินคนทุบประตูเสียงดัง นักบวชที่เฝ้าประตูจึงเปิดประตูและพบว่า มีเกวียนจอดอยู่ ในนั้นเต็มไปด้วยขนมปังอุ่นๆ ราวกับเพิ่งนำออกมาจากเตา คนที่นำขนมปังเข้าบอกว่าส่งมาให้ท่านนักบุญเซอร์เก แต่ไม่บอกว่าส่งมาจากไหน ท่านนักบุญจึงสั่งให้ลั่นระฆังเรียกชุมนุมนักบวชและทำพิธีสวดขอพร จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพระองค์สดับฟังคำภาวนาของพวกเขา

Один раз случилось так, что пришлось несколько дней сидеть без пищи. Иноки отощали, пришли к игумену и говорят:
— Мы так жить не можем, если еще и сегодня не будет хлеба, мы разойдемся.
— Подождите немного, — сказал им преподобный Сергий, — помолимся Богу, чтобы Он послал нам хлеба. Все встали на молитву и вдруг услыхали, что кто-то громко застучал в ворота. Монах-привратник открыл и видит: стоят возы, полные тёплого хлеба, будто только что из печки. Люди, которые привезли хлеб, сказали, что их прислали к преп. Сергию, но откуда — не сказали. Тогда преподобный велел звонить в колокол, собрал всех иноков, и начали служить молебен. Благодарили Бога за то, что Он услышал их молитвы.

Скоро про св. Сергия узнали по всей России, и все почитали его за праведника. Но он оставался по-прежнему скромным и, как всегда, работал больше всех. Одет был так бедно, что никто не признал бы в нем игумена. Один раз пришел издалека простой крестьянин, чтобы повидать отца игумена. Ходит по обители и спрашивает: «Где игумен Сергий?» Монахи ответили: «Подожди здесь, он скоро выйдет из огорода». Ждал, ждал, а потом взглянул через забор. Видит в огороде работает какой-то инок, одет бедно, грядку копает. Где же игумен?
— Я пришел к нему издалека, — снова спрашивает крестьянин.
— Да вот он идет, — ответили ему. Но он и поверить не хотел. Ожидал увидеть важного игумена, а ему показывают простого бедного инока. Преп. Сергий вышел к мужику, поклонился ему низко, как почетному гостю, и повел его в трапезную. Крестьянин рассказал Сергию, как ему грустно, что он не видел игумена. Сергий ласково улыбнулся ему и сказал: «Не печалься, подожди и увидишь, кого ты хочешь».

ในไม่ช้า เรื่องราวของท่านนักบุญเซอร์เกก็เป็นที่รู้กันทั่วรัสเซีย ทุกคนต่างเคารพท่านว่าเป็นผู้ชอบธรรม แต่ท่านก็ยังคงถ่อมตนอย่างที่เคยเป็นมาเสมอ ท่านทำงานหนักกว่าทุกคน ท่านแต่งตัวซอมซ่อ ไม่มีใครรู้ท่านเป็นอธิการ
ครั้งหนึ่ง มีชาวนาธรรมดาผู้หนึ่งเดินทางมาจากแดนไกลเพื่อมาพบคุณพ่ออธิการ เขาเดินดูรอบๆ อารามสวยและถามว่า “ท่านอธิการเซอร์เกอยู่ที่ใด” พวกนักบวชจึงตอบว่า “รอที่นี่ ในไม่ช้า ท่านจะกลับมาจากสวน” เขารอจนเวลาผ่านไปนาน จึงมองข้ามรั้วไปก็เห็นนักบวชคนหนึ่งแต่งตัวซอมซ่อขุดแปลงอยู่
ชาวนาถามอีกครั้งว่า “ท่านอธิการอยู่ที่ใด ฉันมาตั้งไกลเพื่อจะพบท่านนะ” พวกเขาก็ตอบว่า “ท่านมาแล้วนี่แล้ว” แต่เขาไม่อยากเชื่อ เขาคาดหวังว่าจะเห็นท่านอธิการคนสำคัญ แต่พวกนั้นกลับชี้ให้ดูนักบวชธรรมดาซอมซ่อ เมื่อท่านเซอร์เกออกพบเขา ท่านก็โค้งลงต่ำให้เขาดุจเขาเป็นแขกผู้มีเกียรติ ท่านนำเขาไปยังห้องอาหาร เขาบอกท่านเซอร์เกว่าตนเสียใจนักที่มองไม่ได้พบท่าน ท่านเซอร์เกจึงยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน และพูดว่า “อย่าเสียใจไปเลย รอสักครู่ ท่านจะได้พบกับคนที่ท่านอยากพบอย่างแน่นอน”

ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงม้าวิ่ง พวกเขาเปิดประตู แล้วเจ้าชายและพวกขุนนางก็เข้ามาในลานอารามสงฆ์ ทุกคนจึงลุกขึ้น เจ้าชายเสด็จลงจากหลังม้าและทรงคุกเข่าต่อหน้าท่านเซอร์เก จากนั้นท่านนักบุญได้อวยพรเจ้าชาย จุมพิตและให้พระองค์ประทับลงข้างๆ แล้วชายผู้นั้นก็กวาดสายตาไปรอบห้องอาหารเพื่อหาท่านอธิการ แล้วถามว่า "แล้วท่านเซอร์เกอยู่ที่ใด" คนหนึ่งจึงตอบว่า "ดูสิ ท่านนั่งอยู่นั่นข้างเจ้าชาย" ตอนนั้นเอง ชาวนาจึงเข้าใจแล้วว่านักบวชโกโรโกโสใส่เสื้อผ้าปะที่ขุดแปลงนั้นคือท่านอธิการเซอร์เก เขาจึงโยนตัวลงแทบเท้าท่านพร้อมพูดขอโทษที่เขาไม่รู้ว่าเป็นท่าน ท่านนักบุญเมตตาและปลอบใจเขา ท่านเซอร์เกเรียบง่ายและอ่อนโยนกับทั้งชายและชาวนาธรรมดาอย่างเสมอกัน เพราะพระเจ้าทรงบัญชาให้รักมนุษย์ทุกคนดั่งพี่น้องกัน แต่ทรงลงโทษคนเย่อหยิ่งและชั่วร้าย เพราะไม่โปรดคนโลภและตระหนี่

Вдруг послышался конский топот, раскрылись ворота, и сам князь с боярами въехал во двор обители. Все встали. Спрыгнул князь с коня, преклонился перед Сергием, а преподобный благословил его, поцеловал и посадил рядом с собой. Обвел мужик глазами трапезную, ищет игумена, спрашивает: «Да где же Сергий?» Ему кто-то ответил: «Смотри, вот он сидит рядом с князем!» Тут только понял крестьянин, что убогий монах, копавший грядки в старой заплатанной одежде, и есть игумен Сергий. Бросился к его ногам и просил прощения, что не узнал его. А преподобный обласкал его и успокоил.

Одинаково прост и ласков был Сергий и с князем и с простым крестьянином, потому что Господь велел любить всех людей, как братьев. Но гордых и недобрых он наказывал, не любил скупых и жадных.

Неподалеку от обители жил один богатый, но скупой человек. Раз отнял он у своего соседа-бедняка свинью и не хотел вернуть. Пошел бедняк к преп. Сергию и рассказал про свое горе. Вызвал игумен богача, уговаривал его, что стыдно и грешно обижать бедных, и велел отдать свинью. Богач обещал, но потом пожалел и зарезал свинью, а мясо спрятал в кладовую на лёд. Когда же он вскоре заглянул туда, то увидел, что все оно протухло и изъедено червями. Понял богач, что это Бог его наказал за жадность и за то, что он не послушался Сергия.

ไม่ห่างไกลจากอารามสงฆ์แห่งนี้ มีเศรษฐีใจแคบคนหนึ่งอาศัยอยู่ ครั้งหนึ่งเขาเอาหมูไปจากเพื่อนบ้านที่ยากจนและไม่ยอมคืนให้ คนจนนั้นจึงไปเล่าความทุกข์ให้ท่านเซอร์เกฟัง ท่านอธิการจึงเรียกให้เศรษฐีผู้นี้มาพบและพูดกับเขาว่า การทำร้ายคนจนนั้นน่าละอายใจและเป็นบาป และสั่งให้เขาคืนหมูไป เศรษฐีก็รับปาก แต่ต่อมาเกิดเสียดายและเข็อดหมูเสีย แล้วนำเนื้อหมูไปซ่อนไว้ในตู้เก็บของบนน้ำแข็ง เมื่อเขามองไปที่นั่นก็เห็นว่าเนื้อเน่าหมดแล้วและมีหนอนชอนไช เขาเลยเข้าใจว่าพระเจ้าลงโทษเขาเพราะความโลภและไม่เชื่อฟังท่านเซอร์เก

บางครั้งพระเจ้าก็ได้ประทานนิมิตพิเศษแก่บุคคลศักดิ์สิทธิ์ ท่านเซอร์เกก็เป็นหนึ่งในผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้น ครั้งหนึ่งในช่วงกลางดึกระหว่างที่ท่านสวดภาวนาอยู่ในเรือนพัก ทันใดก็ได้ยินเสียงเรียก “เซอร์เก” ท่านนักบุญจึงได้เปิดหน้าต่างและเห็นว่ามีแสงอัศจรรย์ส่องลงมาจากฟากฟ้าพร้อมกันนั้นยังเห็นนกสวยงามอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนจำนวนมากบินอยู่บนท้องฟ้า หมู่นกต่างร้องเพลงเสียงหวานเป็นพิเศษ เสียงที่เรียกท่านนั้นกล่าวอีกครั้งว่า “เซอร์เก จงมองไปรอบๆ ยิ่งท่านเห็นนกมากเท่าใด ท่านก็จะมีลูกศิษย์มากขึ้นเท่านั้น และถ้าพวกเขาใช้ชีวิตเหมือนเจ้า จำนวนพวกเขาก็จะไม่มีวันลดน้อยถอยลงเลย”

Святым людям Господь иногда посылает особые видения. Так было и с преп. Сергием. Раз поздно вечером он молился у себя в кельи. Вдруг слышит голос: «Сергий!» Открыл преподобный окно и видит: чудный свет разливается с неба, и летают какие-то необыкновенные птицы, такие прекрасные, каких он прежде никогда не видел и поют они необычайно сладостно. Голос, который позвал его, сказал опять: «Сергий, посмотри кругом! Сколько видишь птиц, столько будет у тебя учеников и, если они будут жить так, как ты, то никогда число их не уменьшится».

В то время в России все учение было церковное. Книг печатать не умели, их переписывали от руки монахи по монастырям. Они же учили детей грамоте. Весь свет учения шел из святых обителей, и все русские дети должны помнить, сколько добра и пользы принесли нашей родине монастыри.
Великим князем Московским во дни преп. Сергия был Димитрий Донской, прозванный так за победу над татарами. Князь Димитрий задумал освободить Русь от татарского ига. Он приехал к Сергию просить его благословения на бой с татарами, и преподобный благословил его, потому что любил Россию, жалел народ свой и знал, что Князь идет биться за правое дело, за свое отечество, за веру православную. Он окропил Князя и его дружину святой водой, отслужил молебен и дал двух иноков, Пересвета и Ослябю, которые раньше были воинами.

ในสมัยนั้น การศึกษาของประเทศรัสเซียทั้งหมดนั้นเป็นรูปแบบของใบสถ์ ยังไม่รู้จักวิธีการตีพิมพ์หนังสือ แต่นักบวชในสำนักสงฆ์จะเป็นผู้ทำการคัดลอกด้วยลายมือและยังทำหน้าที่เป็นผู้สอนให้เด็กๆ อ่าน แสงสว่างแห่งการเรียนรู้ทั้งสิ้นนั้นล้วนเดินทางออกมาจากอารามสงฆ์ เด็กๆ ชาวรัสเซียทุกคนควรระลึกไว้ว่าสำนักสงฆ์ได้นำสิ่งที่ดีและมีประโยชน์แก่ข้านเมืองเรามากเพียงใด เจ้าชายแห่งมอสโคว์ในสมัยของท่านนักบุญเซอร์เกมีพระนามว่า “ดิมิตรีแห่งดอนสกี้” พระองค์ทรงได้รับพระนามนี้เนื่องจากทรงมีชัยเหนือพวกตาร์ตาร์ เจ้าชายดิมิตรีทรงมีดำริที่จะปลดปล่อยชาวรุสให้เป็นอิสระจากแอกของพวกตาร์ตาร์ พระองค์จึงเสด็จมาทรงขอพรจากท่านเซอร์เกให้ทรงชนะศึกกับพวกตาร์ตาร์ ท่านนักบุญจึงอวยพรพระองค์เพราะท่านรักประเทศรัสเซีย และคนในชาติก็สงสารและรู้ว่าเจ้าชายเสด็จไปต่อสู้เพื่อความเป็นธรรม เพื่อปิตุภูมิ และเพื่อความเชื่อออร์โธด็อกซ์ ท่านพรมน้ำมนต์ให้เจ้าชายและทหาร ทำพิธีสวดขอพร และส่งนักบวช 2 ท่านไปด้วย คือ เปเรสวียต และ โอสเลียเบีย ซึ่งเป็นอดีตทหาร

ถึงแม้ว่าการต่อสู้ในสนามคูลิโคฟจะรุนแรง และทหารรัสเซียก็ล้มตายเป็นจำนวนมาก แต่พระเจ้าก็ประทานชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ในสงครามครั้งนี้ เจ้าชายดิมิตรีแห่งดินสต์เสด็จคืนสู่มอสโคว์อย่างผู้ชนะ

หลายปีผ่านไป นักบุญเซอร์เกสวดภาวนาอย่างขันแข็งและร้อนแรงมากขึ้น ท่านก็เข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น นักบวชอาวุโสผู้ชอบธรรมหลายท่านเห็นว่าขณะที่ท่านประกอบพิธีด้วยความสมถะ ทูตสวรรค์ผู้เจิดจรัสจะมาช่วยท่านด้วย แต่เพราะความอ่อนน้อมถ่อมตนของท่านเซอร์เก ท่านจึงห้ามพวกเขานำเรื่องนี้ไปบอกใครในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ก่อนที่เขาท่านเซอร์เกจะมรณภาพได้ไม่นาน ท่านก็ได้เห็นนิมิต

Хоть и страшная была сеча на Куликовском поле, хоть и много русских воинов нашли себе смерть в этом побоище, но Господь даровал им победу. Димитрий Донской вернулся в Москву победителем.

Шли года. Все сильнее и жарче молился преп. Сергий, все ближе делался к Богу. Праведные старцы-монахи видели, что когда он служит обедню, ему сослужит светлый ангел. Но Сергий, из смирения, запретил им говорить об этом при его жизни. Незадолго до смерти было преподобному Сергию такое видение:

Как-то раз, помолившись по обыкновению, сел преподобный на скамейку и сказал своему келейнику-иноку, который жил с ним и служил ему: «Чадо, не бойся — сейчас будет нечто чудесное!» И послышался голос: «Пречистая идет!» Преподобный вышел в сени, а келейник в страхе упал на пол и закрыл лицо одеждой. Вдруг вся келия осветилась чудным светом и вошла Божия Матерь с апостолами Петром и Иоанном. Необычайно ласково прозвучал голос Богоматери. Она обещала, что никогда не оставит Своею помощью святую обитель.

วันหนึ่ง เมื่อท่านนักบุญสวดภาวนาตามกิจวัตร ก็นั่งลงบนม้านั่งและบอกแก่นักบวชผู้พัก อาศัยอยู่กับท่านว่า “ลูกเอ๋ย ไม่ต้องกลัวนะ ปาฏิหาริย์กำลังจะเกิดขึ้น” หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงว่า “พระนางพรหมจารีเสด็จแล้ว” ท่านนักบุญเดินออกไปที่ทางเดิน ท่านคุกเข่าลงที่พื้นด้วยความยำเกรง และใช้อาภรณ์คลุมหน้าไว้ จากนั้น ในทั้งห้องก็ปรากฏแสงอัศจรรย์ขึ้น พระมารดาพระเจ้าเสด็จมาพร้อมกับปีเตอร์และยอห์น เสียงของพระมารดาพระเจ้านั้นอ่อนโยนเป็นพิเศษ พระนางทรงสัญญาว่าจะไม่ทรงทอดทิ้งอารามสงฆ์แห่งนี้ให้ไร้ความอุปถัมภ์จากพระนาง

หลังจากเหตุการณ์มหัศจรรย์นี้ ท่านนักบุญเซอร์เกก็ล้มป่วยลง และเข้าใจดีว่าพระเจ้าทรงเรียกท่านไปเฝ้า ท่านจึงเรียกให้นักบวชทั้งหมดมารวมกัน ท่านอวยพรพวกเขาและสอนเป็นครั้งสุดท้ายว่าจะดำเนินชีวิต สวดภาวนา และกระทำให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้อย่างไร ท่านบัญชาให้พวกเขารักทุกคนและดูแลเป็นพิเศษแก่คนยากจน และคนเร่ร่อน จากนั้น ท่านรับศีลมหาสนิทและจากไปสู่พระเจ้า เมื่อวันที่ 25 กันยายน 1392

เวลาผ่านไปกว่า 500 ปี หลายสิ่งหลายอย่างในรัสเซียเปลี่ยนแปลงไป ชีวิตเปลี่ยนไปจากเดิม แต่สำนักสงฆ์ "พระตรีเอกภาพศักดิ์สิทธิ์" ยังคงตระหง่านอยู่ที่นั่นดั่งเดิม บริเวณโดยรอบ ถูกล้อมรอบไปด้วยกำแพงหินสูงใหญ่ ผู้คนจากทั่วประเทศรัสเซียแห่แหนกันมายังพระธาตุขอ

ท่านนักบุญเซอร์เก ที่นั่นมีการเยียวยารักษาอย่างอัศจรรย์เป็นจำนวนมาก และเป็นที่ซึ่งครั้งหนึ่ง วารฟาลาเมในวัยหนุ่ม เดินทางเข้าไปตั้งรกรากในป่าลึกเพื่อปลีกตัวจากผู้คนไปสวดภาวนาต่อพระเจ้า

Вскоре после этого заболел преподобный Сергий и понял, что Господь зовет его к Себе. Он велел позвать всех иноков, благословил их и дал последнее наставление как жить, молиться и угождать Господу. Велел всех любить и особенно заботиться о нищих и странниках. Затем причастился Святых Христовых Таин и отошел ко Господу 25 сентября 1392 г.

Более 500 лет прошло с тех пор, много вещей переменилось в России, вся жизнь стала другая, но стоит на том же месте Троице-Сергиева лавра, обнесенная высокой и широкой каменной стеной. Со всех концов России стекаются люди к мощам преподобного Сергия, и много чудесных исцелений совершается там, где когда-то в дремучем лесу поселился молодой Варфоломей, чтобы вдали от людей молиться Богу.

Хотя отошел на небо святой Сергий Радонежский,
но всегда слышит наши молитвы, когда мы просим его помочь нам.

แม้ว่าท่านนักบุญเซอร์เกจะจากไปสู่สรวงสวรรค์แล้ว
แต่ท่านก็ได้ยินเสียงสวดภาวนาของพวกเรายามที่เราขอให้ท่านช่วยอยู่เสมอ

Книга издана по благословению Представителя Русской Православной Церкви (Московский Патриархат) в Королевстве Таиланд архимандрита Олега (Черепанина) по случаю 700-летия со дня рождения преподобного Сергия, игумена Радонежского и всея России Чудотворца.
Перевод осуществлен студентами Burapha University International College под руководством Олега и Джутатипт Чепраковых под редакцией Напатры Апичатапонг. Иллюстрации и верстка подготовлены Воскресной школой при храме Живоначальной Троицы на острове Пхукет.

The book was published with the blessing of the Representative of the Russian Orthodox Church (Moscow Patriarchate) in Thailand Archimandrite Oleg (Cherepanin) on the occasion of the 700th anniversary of the birth of St. Sergius of Radonezh and Wonderworker of All Russia.
Translated by students of Burapha University International College headed by Oleg and Dzhutatipt Cheprakov, edited by Napatra Apichatapong. Illustrations and layout prepared by Sunday school at the Holy Trinity Church in Phuket.